

Zvest pastirček. Na jugu naše države, osobito v Hercegovini, se potika po gozdovih še dokaj nevarne divjačine, zlasti grabežljivih volkov. Kadar pritisne mraz in sneg, se priplazijo do človeških selišč in napadajo zlasti ovčje črede. Lani meseca novembra, ko je bil zapadel zgodnji sneg, se je priklatilo več takih volkov do vasi Dobrigošč v Hercegovini. Tam je varoval štirinajstletni fantič, Ilija Pjevo, čredo ovac nedaleč od hiše, pa je planil iz hoste velik volk in jel daviti eno ovco. Deček se je zgrozil in hotel braniti žival, toda volk se je lotil tudi njega. Razvila se je obupna borba na življenje in smrt. Trajala je dobre pol ure. Deček je bil ves razmrvarjen in je seveda končno onemogel. Ko je prišla pomoč, je bilo že prepozno. Junaštvo svoje in vestno čuvanje čredice je moral plačati z življenjem.

Kaj — če sta pozabila priporočiti se angelu varihu? Dva fantiča namreč, ki sta utonila dne 28. novembra 1927 v Idrijici blizu Tribuše na Goriškem. Pa se nista kopala, saj je bilo premraz, ampak vodo sta šla nalivat v sod. Trinajstletni Lojze Podgornik je imel v roki zajemalko na dolgem drogu in je nalival z njo sod. Pri tem mu je pa spodrsnilo in padel je v deroče valove. Ti so ga spodnesli. Mlajši tovariš, enajstletni Justin Kofol, je pa pokazal ljubezen in prijateljstvo do Lojzeta s tem, da se je zagnal za njim v mrzle valove, hoteč mu pomagati. Toda hladna Idrijica ni imela srca. Vlekla je oba s seboj — utonila sta.

Smemo li upati, da sta bila obadva v milosti božji?

Junaštvo med dečki v Mehiki. O strašnem preganjanju katoličanov v Mehiki beremo dan na dan. Nekoč je bila ta dežela vsa katoliška. Cerkve so bile polne pobožnih vernikov. Do vlade se je prikopal mož, Kaleš po imenu, strasten sovražnik krščanskega imena. Pod smrtno kaznijo prepoveduje, biti pri sveti maši, četudi pri zaprtih vratih. Kogar najdejo, da je bil pri maši, ga ustrele. Če kdo duhovnika samo sprejme, utegne biti obsojen na smrt. — V tem času hudega preganjanja, ko zahtevajo vojaki tuintam — kakor beremo — celo od mladih fantičev, da morajo sramotiti Jezusa, Kalešu pa klicati »Slava!«, so se odigrali že pretresljivo genljivi prizori, kako je mladina junaška in odločno stanovitna.

Na nekem kraju je bilo šest takih fantičev, ki so jih prijeli vojaki. Tepli so jih in silili, naj bi klicali »Živio Kaleš!« Pretili so jim, da bodo sicer ustreljeni. Eden teh dečkov je pa nekemu vojaku posebno ugajal, pa se ga je usmilil in mu dovolil, da lahko odide. Menil je, da bo takoj pobegnil, pa ni. Čez par trenutkov se je premislil, pa prišel nazaj. »Kaj pa delaš spet tu?« ga vpraša vojak. »Veš, ti-le fantki bodo prišli v nebesa, jaz pa ne!« je odgovoril pogumno mali krščanski junak. »Jaz hočem biti tudi zraven« ...

»Ljubi Jezus, poglej malo stran!« (Dogodek v neki učiteljski družini.) Katica je bila stara štiri leta. Mama jo je večkrat zasačila, ko je stikala za sladkorjem. — »Katica ne smeš,« jo je svarila. »Če te mama ne vidi, te pa Bog!« Katica je obljubila, da ne bo več. Mama jo dene na poskušnjo. Kmalu nato ji natoči pri zajtrku kave ter vrže vanjo samo en košček sladkorja. Posodico za sladkor pa pusti na mizi in se odstrani v malo sobico, vendar tako, da so bila vrata samo priprta. Katica je videla posodo, mame pa ne. Že je segla, da bi sama vzela sladkorčkov. Pa se je spomnila maminega svarila. Urno je sklenila rokce, pogledala na razpelo in dela: »Ljubi Jezus, mama me ne vidi; še ti malo stran poglej!«